

„Velkolepý, velkorysý a velký nepřítel Francouzů,“ napsal o novém králi v první den jeho vlády v dubnu 1509 benátský velvyslanec. Vyhlídky by sotva mohly být lepší. Jindřich VIII. byl sedmnáctiletý, dobře stavěný, atletické postavy a byl považován za poměrně vzdělaného. Tento nástup na trůn poprvé od začátku vlády Jindřicha VI. v roce 1422 neprovázelo násilí a neobjevil se ani náznak nesouhlasu. Jeho otec mu odkázal stabilizovaný a dobře vedený stát a značné finanční prostředky. Finanční situace byla natolik dobrá, že během posledních pěti let nebylo třeba žádat parlament o přiděl financí. V oblasti zahraniční politiky a diplomacie se vzhledem k veliké rozepři mezi rodem Valois a Habsburky, jež se rozvinula po vpádu Karla VIII. do Itálie v roce 1494 pro Anglii nabízel výběr mezi neutrálním postojem a rolí šikovného jazýčku na vahách.

Na samém počátku své vlády Jindřich projevoval obdivuhodnou rozhodnost brát své povinnosti vážně a sledovat úřední záležitosti. To však netrvalo dlouho – a v tomto ohledu se příliš nelišil od ostatních monarchů. Jeho vášeň pro lov a klání, jeho zájem o hudbu a teologii, nemluvě o jeho náročném milostném životě, zapříčinily, že dokumentům zřídka kdy věnoval takovou pozornost jako Jindřich VII. Tudíž se nabízela příležitost, aby nějak toto břímě převezal nějaký schopný ministr, a tím si zajistil nepostradatelnost. Při interpretaci této situace však musíme být opatrní. Jindřich otěže nikdy nepředal úplně a žádný z jeho ministrů nezapomněl na to, že v kterýkoli moment by ho mohl král ze svých služeb propustit. Je ale zcela přirozené, že nedostatečná pozornost k úředním záležitostem oslabovala jeho pozici – značná část vlivu mu protékala mezi prsty, i přestože si ponechal poslední rozhodnutí.